

21. dec. 1842

FAKTA

Dato:

21. dec. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 105-106

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 129; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 138

TRANSSKRIFTION

21 Dec

Det er Middag, men saa mørkt, at jeg kan ikke male; længe have vi havt saadant tykt, taaget Veir, dog, det er mørkere i min Sjæl. Naar skal Glæden vende tilbage for mig, naar skal jeg, Gud! af fuldt Hjerte kunne takke Dig for Livet, Du gav mig? – See, jeg var fortunlet af Verdens Suus og •106• Duus, vendte Blikket mod mit eget Indre, men fandt kun der, hvad der maatte bedrøve mig, ingen Glæde, ingen Kraft. Jeg føler, at jeg er paa Veie til reent at ødelægge mit Sind. Ved idelig at præke for mig selv om Pligterne mod min Familie fik mit Væsen saameget ydre Ro, at min dyrebare Moder forlod mig¹ tryk og rolig, som den, der vilde være istand til at styre tilrette mens hun var borte; hun roste mig, jeg kysede hende og løb bort, jeg vidste jo bedst, hvorlidt jeg fortjente Roes. Denne tilløiede Ro kan [jeg] ikke holde ud.

---

¹ Lundbyes mor, Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863), var fire dage forinden rejst til Kalundborg for at tilbringe julen hos sine forældre.

Dads: Engelen trykke og selige som de samme Doms dages 105.
Måske — blivere vilde de stige til Plam, den Al-
mægtige, du lad ~~de~~ sin Son komme til Jordens Træ-
se og Velværede — Det skal blive bedre Juleglæde end
Mange nyde med glæde Ansigtet end mit; dog, hvis
jg him bare nogen lunde tilfreds med mig selv, vil jg
let blive det med Verden, og glad i stemmen jg Dønnen
med Jernsting: Hellige Fader! hellige Du as i Din Sand-
hed, Dit Ord er Sandhed! Dit Ord er Ord og Liv! — Lad
Det være at nær i vort Hjerte og i vor Mænd, det
Troens Ord som maas høres! — ^{13:} Lad Du mit Hjertes
Tanker som Vandbække i Din Hånd! —

17 Dec

Lad er him borte da — min ullaede Vapen med hende fra os.
I samme Øieblik fløgtede ogsaa de venlige blis alfer, som
ikke Givindene, men sjældent bo hos den eenlige Mand.
Gud vel signe hende paa alle hendes Veie!

21 Dec

Det er Midtvej, men saa mørkt, at jg kan ikke se, længe
hvor vi haab seadant trykt, taaget Veir, dog, det er mørkere
i min Sjæl. Hvor skal glæden vende tilbage for mig, hvor
skal jg, Gud! af fuldt Hjerte kunne takke Dig for Livet, Du
gav mig? — See, jg var fortumlet af Verdens Lins og

106. Linné, vendte Blikket mod mit eget Ansigt, men fandt
kæn det, hvad det meente bedrøve mig, ingen Glæde, ingen
Kraft. Jy føler, at Jy er paa Veie til oecent at adslæppe
mit Sind. Ved idelig at gaae for mig selv om Plegtene
mod min Familie fik mit Væsen saameget sjæle No.,
at min Signetare Moder forlad mig tryk og melig, som den,
der vilde være i stand til at styre throtte mens hæn var
borte; hæn næste mig, Jy kyskede hende og løb bort, Jy
vidste jo bedst, hvorlidt Jy fortjente Noes. Denne tilli-
ede No hæn ikke halde ind

23 Dec

Gaude Bedstefader! Din Datter sin glemmer Dig ikke paa
Din Fødselsdag. 79 Aar! og Kljortet er dag inngt et end Din
Aand slævt af Carenes Naegt. Skal Jy være Din Alder,
skal Jy være den som en redelig Mand, Jy er jo al-
lerede troet i mit fine og tyvende — Jy vilde hellere bli
vo her ene i det tomme Kluus i Aften, men Jy måe til
Kløjgen

24 Dec. Jule-Aften.

Jy har imerges med Forbænselses heit af S.gaardt, at
hæn har forlovet sig, hæn har mere Med end Jy —
Strab først efter Guds Rigge og hæn's Retfærdig heit, so skal
det andet være Eder thllagte! — Jy husker ikke Ordene